

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Neradem ve věci

žalobce:

████████████████████, IČ ██████████
sídlem ██████████
zastoupený advokátem Mgr. Michalem Majchrákem
sídlem U Sirkárny 467/2a, 370 04 České Budějovice

proti

žalovanému:

████████████████████, narozený dne ██████████
bytem ██████████
zastoupený advokátem JUDr. Prokopem Benešem
sídlem Antala Staška 38, 140 00 Praha 4

o zaplacení částky 32 371 192,15 Kč

takto:

- I. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci částku 10 928 376,55 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky počítaným ode dne 11. 2. 2018 do zaplacení.
- II. Návrh, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci ještě částku 21 442 815,60 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky počítaným ode dne 11. 2. 2018 do zaplacení, **se zamítá.**
- III. Žalobce **je povinen** uhradit žalovanému na nákladech řízení částku 155 400 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Prokopa Beneše, advokáta, se sídlem v Praze 4, Antala Staška 38.

Shodu s prvopisem potvrzuje Iva Plachá.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal podepsanému soudu dne 16. 2. 2018 proti žalovanému návrh ve věci samé, ve kterém uvedl, že žalovaný byl ode dne 29. 10. 2010 do 7. 4. 2017 jednatelem žalobce. Byl proto povinen vykonávat tuto funkci s péčí řádného hospodáře. Této zákonné povinnosti nedostál, neboť jako jednatel žalobce nechal v období let 2011 až 2014 za velmi pochybných okolností proplatit faktury třetích osob v celkové výši 28 932 709,15 Kč včetně DPH, aniž by k proplacení těchto faktur existoval důvod. Konkrétně v roce 2011 nechal proplatit 5 faktur společnosti KOVO AO – EX spol. s r.o. v celkové výši 3 825 833 Kč, (dne 23. 5. 2011 proplacena faktura na 597 179 Kč, dne 12. 7. 2011 proplacena faktura na 746 000 Kč, dne 17. 8. 2011 proplacena faktura na 645 306 Kč, dne 27. 9. 2011 proplacena faktura na 813 252 Kč a dne 12. 12. 2011 proplacena faktura na 1 024 032 Kč). Dále v tomto roce nechal v říjnu a listopadu proplatit fakturu [redacted] a 2 faktury společnosti S.M.Z.L. obchodní s.r.o., celkem ve výši 1 687 524 Kč. Celkem takto došlo v roce 2011 k proplacení faktur v celkové hodnotě 5 513 357 Kč. Dále žalovaný jakožto jednatel žalobce nechal v roce 2012 proplatit 4 faktury společnosti KOVO AO – EX spol. s r.o. a 5 faktur společnosti F.E.Z.N. obchodní s.r.o. v celkové hodnotě 6 686 735,40 Kč, když poslední z nich ze dne 4. 12. byla proplacena dne 5. 2. 2013. Celkem takto byly proplaceny za rok 2012 faktury v celkové hodnotě 6 686 735,40 Kč. V roce 2013 nechal žalovaný proplatit 1 fakturu společnosti GORDEX spol. s r.o. ze dne 5. 2. 2013 dne 14. 2. 2013 a poté 10 faktur společnosti F.E.Z.N. obchodní s.r.o., když poslední z nich ze dne 27. 12. 2013 byla proplacena dne 23. ledna 2014. V tomto roce byly takto proplaceny faktury v celkové hodnotě 9 242 723,20 Kč. V roce 2014 nechal takto žalobce proplatit 12 faktur společnosti F.E.Z.N. obchodní s.r.o., (2 faktury v dubnu 2014 po 516 085 Kč, 3 faktury v květnu na 402 450 Kč a 486 552 Kč a na 388 556 Kč, 1 fakturu v červnu na částku 700 074 Kč, 2 faktury v srpnu na 521 009 Kč a 347 339 Kč a 4 faktury v září na 457 985 Kč, 545 651 Kč, 598 381 Kč a 521 427 Kč) z nichž první je ze dne 9. 4. 2014 a dále 3 faktury této společnosti, první je ze dne 10. 10. 2014 na částku 544 500 Kč, druhou ze dne 15. 10. 2014 na částku 544 500 Kč a třetí ze dne 28. 10. 2014 na částku 302 500 Kč. Dále nechal proplatit fakturu [redacted] ze dne 29. 5. 2014. Takto byly v roce 2014 proplaceny citované faktury v celkové hodnotě 7 489 893,55 Kč. Nedůvodnost těchto faktur (kromě faktur od F.E.Z.N. obchodní s.r.o. ze dne 10. 10. 2014, 15. 10. 2014 a 28. 10. 2014), přitom zjistil a potvrdil ve svých zprávách o daňové kontrole ze dne 5. 2. 2016 i Finanční úřad pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště ve Strakonici. Konkrétně se jedná o zprávu o daňové kontrole č.j. 125461/16/2211-60562-304025 ze dne 5. 2. 2016 a zprávu o daňové kontrole č.j. 208728/16/2211-60561-309950 ze dne 5. 2. 2016. Na základě shora uvedených skutečností byl žalobce povinen uhradit finančnímu úřadu penále za neodvedené DPH ve výši 755 379 Kč a dále úroky z prodlení za pozdní úhradu DPH v celkové výši 525 914 Kč. Dále byl žalobce povinen zaplatit finančnímu úřadu penále za neoprávněné snížení daně z příjmu právnických osob ve výši 704 444 Kč a úroky z prodlení za pozdní úhradu daně z příjmu právnických osob v celkové výši 1 252 746 Kč. Celkem tak žalobce musel na penále a úrocích z prodlení uhradit finančnímu úřadu částku 3 438 483 Kč. Takto žalovaný způsobil porušením péče řádného hospodáře žalobci škodu ve výši 32 371 192,15 Kč, kterou tímto návrhem tento vymáhá.
2. Žalobce k návrhu přiložil mimo jiné všechny písemnosti, o kterých v návrhu hovoří, tedy zejména veškeré faktury se záznamem žalovaného o jejich proplacení, všechny platební výměry finančního úřadu, kterými byly doměřeny resty žalobce ohledně včasného neodvedení DPH a daně z příjmu právnických osob a oběma zprávami o daňové kontrole, včetně protokolu o ústních jednáních k nim.
3. Žalovaný se k věci vyjádřil tak, že s iniciátorem žaloby [redacted] založili žalobce v roce 2010 speciálně proto, aby prodával zemědělské stroje značky [redacted] v České republice. Tyto zemědělské stroje vyrábí německá společnost, kde právě působí [redacted]. Jeho obchodní podíl v žalobci činí 70 % a žalovaného 30 %. Žalovaný i

byli od počátku jednatelem žalobce se samostatným jednatelem oprávněným. Pouze žalovaný se od vzniku žalobce staral o jeho fungování a rozvoj, tj. o obchody, navazoval obchodní kontakty a vyhledával příležitosti. Také pouze on komunikoval se společností v Německu. pro žalobce nečinil vůbec nic. si ani nezařídil přístup k účtu žalobce. Jeho činnost se omezovala pouze na každoroční schvalování účetní závěrky, hospodářský výsledek a odměnu pro žalovaného jako jednatele. V letech 2011 až 2017 dosahoval žalobce ročního obrátu 80 000 000 až 110 000 000 Kč, což podobné firmy na českém trhu nedosahovaly. Tak se dělo i přesto, že například po žalobci požadoval, aby platby za z Německa předané žalobci stroje byly zákazníky činěny před dodáním techniky. Žalovaný proto po pečlivém podnikatelském uvážení, v zájmu o co největší zisky žalobce, když tyto pouze pana zajímaly, uzavřel dne 28. 12. 2010 zprostředkovatelskou smlouvu se společností KOVO AO – EX spol. s r.o. a následně se společností S.M.Z.L. obchodní s.r.o. a F.E.Z.N. obchodní s.r.o., když tyto postupně pro žalobce obstarávaly obchodní případy. Za tyto obstarávatelské služby byly poté propláceny faktury, které jsou předmětem tohoto řízení. V této souvislosti poukazuje na osoby, které měly dočinění s citovanou zprostředkovatelskou činností, zejména na prohlášení , a . Nesouhlasí tedy s tím, že by citovaná zprostředkovatelská činnost byla pouze předstírána za účelem vyvedení finančních prostředků z žalobce, jak k tomu dospěl ve svých zprávách o daňové kontrole finanční úřad. Dále žalovaný uvádí, že jako jednatel žalobce nesouhlasil se stanoviskem finančního úřadu a závěrem finanční kontroly. K průběhu správního řízení se vyjadřoval a prokazoval správnost a oprávněnost účtování o výdajích. Snažil se nepříznivé stanovisko finančního úřadu zvrátit. Opravný prostředek za žalobce proti platebním výměrům již nepodal, protože nechtěl řízení a zásahy finančního úřadu do společnosti dále protahovat. Finanční správa ale pochybila. Dále píše, že finanční zpráva nezpochybnila DPH z faktur za rok 2011 ve výši 918 893 Kč z faktur v celkové výši 5 513 357 Kč. Dále nezpochybnila poslední 3 faktury společnosti F.E.Z.N. obchodní s.r.o. za rok 2014 (ze dne 10. 10. 2014, 15. 10. 2014 a 28. 10. 2014) v celkové hodnotě 1 391 500 Kč, takže žalobce nemůže požadovat DPH z těchto faktur ve výši 241 500 Kč. Dále uvádí, že celý nárok žalobce je promlčen. Poukazuje i na tu skutečnost, že pokud by byl povinen k náhradě škody, pak rozhodně spolu s , který jako jednatel musel z titulu své funkce škodu také způsobit.

4. Ve stanovisku žalobce k vyjádření žalovaného je uvedeno, že ze zprávy o daňové kontrole č.j. 208728/16/2211-60561-309306950 vyplývá opak, tedy ze shora citovaných faktur za rok 2011 bylo dodatečně vybráno citované DPH ve výši 918 893 Kč. Pokud se týká o 3 poslední faktury společnosti F.E.Z.N. obchodní s.r.o. za rok 2014, tak tyto jsou z října 2014. Vzhledem k tomu, že daňová kontrola byla pouze do konce září, tak nebyly jejím předmětem. Považuje za nedůvodné faktury za provize a tedy i jejich proplacení. Protože daň z příjmů a DPH byla z nich pozdě uhrazena, tak žalobce jím zaplacené sankce požaduje taktéž na žalovaném. K námitce promlčení se žalobce vyjádřil tím způsobem, že žalobce, konkrétně jeho druhý jednatel se dozvěděl o falešném účtování žalovaného až z výsledku daňové kontroly ze dne 5. 2. 2016. Řízení u finančního úřadu trvalo 2 roky, tedy až po odhalení finančním úřadem nezákonné činnosti žalovaného se žalobce mohl dozvědět o vzniku škody, její výši a o tom zda za ni odpovídá. Nárok tedy nemůže být promlčen.
5. Ze shodného prohlášení stran soud zjišťuje, že od vzniku žalobce do dne 7. 4. 2017 funkci jednatele žalobce zajišťoval v podstatě pouze žalovaný. Tento měl na starosti chod žalobce jak ve vztahu dovnitř firmy, tak na venek. Dokonce i objednávky strojů a jejich dodání ze SNR do ČR činil pouze on. Druhý společník a jednatel žalobce takto zjistil proplácení inkriminovaných faktur za „zprostředkování“ až v souvislosti s výsledky daňové kontroly, tedy až v roce 2016.
6. Z obou obsáhlých zpráv o daňové kontrole ze dne 5. 2. 2016 a platebních výměrů soud zejména zjišťuje, že finanční úřad považuje za nezákonné vystavování a proplácení shora uvedených jím

zkoumaných faktur za zprostředkovatelské služby, vzhledem k tomu, že k žádnému zprostředkování nedošlo. Proto došlo po dodatečné úhradě daně z příjmů právnických osob a DPH i k vyměření obou sankcí z těchto daní žalobci.

7. Ze zprávy o daňové kontrole č.j. 208728/162211-60561-306950 z bodu ad 1. na straně 3 a z bodu ad 2. na straně 5 soud zjišťuje, že finanční úřad zpochybnil i žalovaným namítanou zprostředkovatelskou činnost za období roku 2011 v hodnotě 3 158 194 Kč a 1 331 270 Kč a tedy požadovat DPH ve výši 637 639 Kč a 266 254 Kč, tedy za tuto dobu doměřil DPH, která byla žalobcem uhrazena.
8. Pokud se jedná o 3 poslední faktury společnosti F.E.Z.N. obchodní s.r.o. z října roku 2014, tak tyto nebyly předmětem finanční kontroly, jak vyplývá ze shodného prohlášení účastníků i nepřímě z obou zpráv o daňové kontrole.
9. Ze smlouvy o zprostředkování a BUSINESS DEVELOPMENT ze dne 31. 12. 2013, kterou měli uzavřít společnost F.E.Z.N. obchodní s.r.o. jako zprostředkovatel a žalobce jako zájemce soud zjišťuje, že tato je uzavřena na dobu období roku 2014, provize pro zprostředkovatele je stanovena na částku 5 400 000 Kč bez DPH a předmětem zprostředkování má být uzavírání partnerských smluv s obchodními partnery, kteří budou dále distribuovat sortiment žalobce a vyvíjet pro zájemce činnost spočívající v „BUSINESS DEVELOPMENT“.
10. Z účetních závěrek žalobce soud zjišťuje, že v roce 2011 činily příjmy z prodeje zboží 47 912 000 Kč, z čehož byly tržby z vlastních výrobků a služeb 0 Kč, v roce 2012 to bylo v poměru 61 mil. ku 1 775 000 Kč, v roce 2013 77 373 000 ku 2 775 000 Kč a v roce 2014 67 635 000 Kč ku 2 149 000 Kč.
11. Žalovaná strana soudu navrhovala ještě provést důkazy, zejména fakturami s právními osobami, se kterými žalobce obchodoval k doložení nutnosti zprostředkovatelské činnosti prostřednictvím třetích osob. Tyto soud považoval za nadbytečné z důvodů, které jsou níže uvedené při právním hodnocení proplacení tří říjnových faktur. Dále žádal provést důkaz spisem Policie České republiky, Územního odboru Strakonice, č.j. KRPC-89032-P5/ČJ-217-020781, kde bylo odloženo trestní řízení proti žalovanému, případně nynějším trestním spisem. Soud tyto důkazy neprovedl, neboť, jak bude níže uvedeno, při skutkovém zjišťování vycházel zejména z obou zpráv o daňové kontrole a návazných a realizovaných platebních výměrů. Soud může těžko vycházet ze zjišťování policie, které má pro svou činnost nastaveny trestním zákonem jiná kritéria, nežli jsou ve správním a zejména v tomto civilní řízení. Soud má na mysli zejména to, že posouzení základního kvalifikačního momentu v tomto řízení, tedy zda se žalovaný choval či nechoval jako řádný hospodář postačuje i nedbalostní jednání (tedy např. by nekontroloval, zda údajní zprostředkovatelé pro žalobce něco činí či nikoliv a tito by nic nedělali), když v trestním řízení je třeba u majetkových trestných činů obvykle prokázat i úmysl. Proto tyto důkazní návrh také zamítl, navíc v současné době je trestní řízení obnoveno, je v počátečním stádiu, a soud do něj nemá přístup.
12. Základní skutkový závěr soud přejal z obou zpráv o daňové kontrole finančního úřadu za léta 2012 a 2013 a dále za leden až září 2014 a z následných platebních výměrů o vyměření penále za pozdní úhradu obou daní a o úrocích z prodlení za pozdní úhradu těchto daní z právního důvodu, jak bude níže uvedeno. Tedy jako finanční úřad i soud vychází z fiktivních smluv o zprostředkování a následných faktur třetích osob proplacených žalobcem v celkové hodnotě 27 541 209,15 Kč (nezahrnuty tři dále uvedené faktury).
13. Ke 3 fakturám společnosti F.E.Z.N. obchodní s.r.o. za říjen 2014 soud vychází ze zjištění, že 2 byly na částku 544 500 Kč a poslední na částku 302 500 Kč. Předcházely jim 3 faktury v září na částky přes 500 000 Kč a předtím jednou či dvakrát v měsíci opět faktury cca v takové výši. V tomto roce činila výše faktur za zprostředkování k celkovým tržbám za prodej zboží 11 % (7 489 893 : 67 635 000), tak tomu bylo i v roce 2011 a 2012, kromě roku 2013, kde to bylo 12

% a výše tržeb z vlastní činnosti žalobce byla pouze 3 % ze všech tržeb (2 149 000 : 67 635 000). Bylo tomu tak přesto, že žalobce byl fakticky zprostředkovatelem prodeje výrobků zhotovených v SRN. Dále soud dospívá ke skutkovému závěru, že při účtování faktur společnost F.E.Z.N. obchodní s.r.o. postupovala v říjnu stejným způsobem, jako v předchozím období, tedy podkladem jim měla být smlouva o zprostředkování a BUSINESS DEVELOPMENT ze dne 31. 12. 2013 mezi naposledy citovanou společností a žalobcem.

14. Pokud se jedná o skutkový závěr k možnému promlčení nároku, pak je zřejmé, že žalobce podal žalobu k soudu dne 16. 2. 2018, že od vzniku žalobce nejméně do 16. 2. 2016 (zprávy o daňových kontrolách) se druhý společník a jednatel žalobce [REDACTED] jako jednatel žalobce o tohoto nezajímá a že až po naposledy citovaném datu se [REDACTED] dověděl o údajném nelegální činnosti žalovaného v podobě fingovaného zprostředkování obchodu pro žalobce prostřednictvím třetích osob.
15. Po právní stránce soud nejprve vycházel z ust. § 3028 odst. 3 věta první občanského zákoníku platného od 1. ledna 2014 (dále jen OZ). Podle tohoto ustanovení, není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. Tedy právní vztahy vzniklé před 1. lednem 2014 a případné nároky z nich musí být posuzovány podle staré právní úpravy, tedy podle občanského zákoníku platného do 31. 12. 2013 (dále jen OZ k 31. 12. 2013) a v obchodních vztazích podle obchodního zákoníku platného také do 31. 12. 2013 (dále jen obch. zák.). Podle § 261 odst. 3 písm. f) obch. zák. se touto částí zákona (část třetí obch. zák.) řídí bez ohledu na povahu účastníků závazkové vztahy mezi společnostmi nebo družstvem a osobou, která je statutárním orgánem nebo jeho členem.
16. Z výše uvedeného je patrné, že tato právní věc, pokud se jedná o vztahy vzniklé do 31. 12. 2013 se bude řídit obchodním zákoníkem.
17. Soud nejprve posuzoval povinnost žalovaného k náhradě škody.
18. Podle § 135 odst. 2 obch. zák. se na jednatele společnosti s ručením omezeným použije mimo jiné ust. § 194 odst. 2 první až páté věty a odstavce 4 až 7. Podle § 194 věty první a věty druhé odst. 5 obch. zák. členové představenstva jsou povinni vykonávat svou působnost s péčí řádného hospodáře a zachovávat mlčenlivost o důvěrných informacích a skutečnostech, jejichž prozrazení třetím osobám by mohlo společnosti způsobit škodu. Je-li sporné, zda člen představenstva jednal s péčí řádného hospodáře, nese důkazní břemeno o tom, že jednal s péčí řádného hospodáře, ten člen představenstva. Ti členové představenstva, kteří způsobili společnosti porušením právních povinností při výkonu působnosti představenstva škodu, odpovídají za tuto škodu společně a nerozdílně. Podle § 293 obch. zák., je-li zavázáno k témuž plnění společně několik osob má se v pochybnostech za to, že jsou zavázány společně a nerozdílně. Věřitel může požadovat plnění na kterékoli z nich, avšak plnění nabídnuté jiným společným dlužníkem je povinen přijmout. Podle § 133 odst. 1 obch. zák. statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným je jeden nebo více jednatelů. Je-li jednatelů více, je oprávněn jednat jménem společnosti každý z nich samostatně, nestanoví-li společenská smlouva nebo statuty jinak. Podle druhého odstavce věty první tohoto ustanovení omezit jednateelská oprávnění, může pouze společenská smlouva, statuty nebo valná hromada. Podle § 134 věty první obch. zák. jednatelem náleží obchodní vedení společnosti. Podle § 135 odst. 1 obch. zák. jednatele jsou povinni zajistit řádné vedení předepsané evidence a účetnictví, vést seznam společníků a informovat společníky o záležitostech společnosti. Podle § 373 obch. zák., kdo poruší svou povinnost ze závazkového vztahu, je povinen nahradit škodu tím způsobenou druhé straně, ledaže prokáže, že porušení povinností bylo způsobeno okolnostmi vylučujícími odpovědnost. Podle § 379 věta první obch. zák., nestanoví-li tento zákon jinak, nahrazuje se skutečná škoda a ušlý zisk. Podle § 757 obch. zák. pro odpovědnost za škodu způsobenou

porušením povinností stanovených tímto zákonem platí obdobně ust. § 373 a násl. Podle § 52 odst. 1 ZOK při posouzení zda člen orgánu jednal s péčí řádného hospodáře, se vždy přihlédne k péči, kterou by v obdobné situaci vynaložila jinak rozumně pečlivá osoba, byla-li by v postavení člena obdobného orgánu obchodní korporace. Podle druhého odstavce tohoto ustanovení, je-li v řízení před soudem posuzováno, zda člen orgánu obchodní korporace jednal s péčí řádného hospodáře, nese důkazní břemeno ten člen, ledaže soud rozhodne, že to po něm nelze spravedlivě požadovat; podle § 53 odst. 3 ZOK, vznikla-li porušením péče řádného hospodáře obchodní korporaci újma, může jí obchodní korporace vypořádat podle smlouvy uzavřené s povinnou osobou. Podle § 2894 odst. 1 OZ povinnost hradit jinému újmu zahrnuje vždy povinnost k náhradě újmy na jmění (škody). Podle § 2910 OZ škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněním porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva. Podle § 2911 OZ způsobí-li škůdce poškozenému škodu porušením zákonné povinnosti, má se za to, že škodu zavinil z nedbalosti. Podle § 2912 odst. 1 OZ, nejedná-li škůdce, jak lze od osoby průměrných vlastností v soukromém styku důvodně očekávat, má se za to, že jedná nedbale. Podle § 2951 odst. 1 OZ škoda se nahrazuje uvedením do předešlého stavu. Není-li to dobře možné, nebo žádá-li to poškozený, hradí se škoda v penězích. Podle § 2915 odst. 1 věta do středníku OZ, je-li k náhradě zavázáno několik škůdců, hradí škodu společně a nerozdílně. Dle § 1872 odst. 1 OZ, je-li několik dlužníků zavázáno plnit společně a nerozdílně, jsou povinni plnit jeden za všechny a všichni za jednoho. Věřitel může požadovat celé plnění nebo jeho libovolnou část na všech spoludlužnících, jen na některých, nebo na kterémkoli ze spoludlužníků. Podle § 2952 věta první OZ, hradí se skutečná škoda, a to co poškozenému ušlo (ušlý zisk). Podle § 135 odst. 1 o.s.ř. soud je vázán rozhodnutím příslušných orgánů o tom, že byl spáchán trestní čin, přestupek nebo jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních předpisů a kdo jej spáchal, jakož i rozhodnutím o osobním stavu; soud však není vázán na rozhodnutí v blokovém řízení. Podle druhého odstavce tohoto ustanovení jinak otázky, o nichž přísluší rozhodnout jinému orgánu, může soud posoudit sám. Bylo-li však o takové otázce vydáno příslušným orgánem rozhodnutí, soud z něho vychází.

19. K obecným předpokladům povinnosti k náhradě škody patří protiprávní úkon a vznik škody v příčinné souvislosti s ním a dále zavinění škůdce. Soud v tomto směru vychází dle ust. § 135 odst. 2 věta druhá o.s.ř. při zjištění skutkového stavu z obou zpráv o finanční kontrole, o daňové kontrole a následných uhrazených platebních výměrů. Pokud z obou zpráv vyplývá, že žalovaný jakožto jednatel uhrazoval faktury, za nimiž nebyla skutečná zprostředkovatelská činnost, ale pouze vyvádění prostředků z žalobce, pak shora uvedené atributy pro povinnost k náhradě škody jsou splněny. Proplacením práce, která nebyla uskutečněna, porušil jakožto jednatel péči řádného hospodáře o žalobce se starat a je zde tedy příčinná souvislost mezi vyplacením faktur za neexistující činnost a úbytkem finančních prostředků žalobce po úhradě. Pokud se týká subjektivní stránky, tak z obsahu obou daňových kontrol vyplývá, že ze strany žalovaného se jednalo o jednání úmyslné. Nelze ale nevidět, že k odpovědnosti k náhradě škody v tomto případě postačovalo i nedbalostní jednání žalovaného (zejm. § 2911 OZ), jak bude níže rozvedeno a zdůvodněno u třech říjnových faktur za rok 2014.
20. Soud se dále zabýval tím, zda na projednávanou věc, pokud se jedná o skutková zjištění a skutková závěr, lze vyjít ze správního řízení před finančním úřadem ve smyslu ust. § 135 odst. 2 o.s.ř. (kromě posouzení odpovědnosti žalovaného ohledně 3 říjnových faktur za rok 2014 – viz níže). Když tuto odpovědnost žalovaného lze tedy dovodit jak podle minulé, tak stávající soukromoprávní úpravy.
21. V právní větě rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR zn. 21 Cdo 3005/2011 (R 51/2013) je uvedeno: *„Soud v občanském soudním řízení vychází ve smyslu ust. § 135 odst. 2, věty druhé o.s.ř. z platebního výměru finančního úřadu na odvod za porušení rozpočtové kázně, vydaného podle ust. § 44a zák. č. 218/2000 Sb. jen*

tehdy, posuzuje-li u příjemce platebního výměru, zda jednání popsané v rozhodnutí představuje porušení rozpočtové kázně. Zkoumá-li však v občanském soudním řízení jako předběžnou nebo meritorní otázku to, zda došlo k porušení rozpočtové kázně ve vztahu k zaměstnanci příjemce platebního výměru nebo vůči někomu jinému, je soud oprávněn a povinen všechny rozhodné okolnosti posoudit sám.“

22. Vzhledem k tomu, že finanční úřad neřešil daňový delikt ve vztahu k žalovanému, ale ve vztahu k žalobci, tak z citované právní věty by mělo plynout, že soud se nemá spolehnout pouze na skutkové a právní hodnocení žalovaného správním orgánem. Toto rozhodnutí však řešilo náhradu škody zaměstnavatele vůči zaměstnanci, neboť tento si řádně neplnil své úkoly a způsobil tím zaměstnavateli dodatečné sankční odvody. Jejich výše byla škodou, kterou zaměstnavatel požadoval. V tom je podobnost s projednávaným sporem.
23. Pokud se však jedná o osobu, která se měla fakticky dopustit nezákonného jednání, tedy žalovaného, pak ten v projednávané věci byl v jiném postavení, nežli zaměstnanec, a to ze dvou důvodů.
24. Prvním důvodem je ta skutečnost, že se jednalo o jednatele, jehož jednatelská oprávnění nebyla nikterak omezená a mohl tedy při zastupování žalobce působit samostatně dle svého vlastního přesvědčení.
25. Druhým důvodem je ta skutečnost, že ať žalobce měl ustanoveny 2 jednatele se samostatným jednatelským oprávněním, tak funkci jednatele prováděl pouze žalovaný. Druhý jednatel [REDACTED] tuto činnost minimálně do vydání rozhodnutí finančních úřadů nevykonával. Lze tedy říci, že [REDACTED] v podstatě v žalobci působil jen jako společník.
26. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný jednal bez omezení, bez jakéhokoliv dalšího ovlivnění druhým jednatelem za žalobce s finančním úřadem po dobu celé finanční kontroly, mohl tedy neomezeným způsobem svými vyjádřeními, případně se zajištěním právní pomoci, ovlivňovat správní rozhodnutí, které se mu jako jednatelem žalobce muselo dostat a dostalo do rukou a mohl proti němu podat odvolání, což neučinil z důvodu, jak ve svém vyjádření uvedl.
27. Lze tedy říci, že obrana žalobce ve správním řízení byla vlastně beze zbytku obranou žalovaného, neboť vycházela ze stejných skutkových okolností vytvořených žalovaným, do kterých ze strany žalobce nikdo jiný než žalovaný nezasahoval.
28. Podle názoru soudu tedy citované rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR reaguje na jinak skutkově vymezenou věc týkající se subjektu, který se dopustil nezákonného jednání a nelze tedy říci, že je příléhavým na tento projednávaný spor.
29. Z těchto důvodů soud dospěl k závěru, že může vycházet z obou zpráv o daňové kontrole, tedy ust. § 135 odst. 2 o.s.ř. je možno na převážnou část zažalovaného nároku aplikovat.
30. Povinnost k náhradě škody se tedy vztahuje jak k fakturám, neboť jejich proplacením vznikla žalobci škoda, tak i k sankčním nárokům finančního úřadu, které by nevznikly, pokud by žalovaný nezákonně nejednal.
31. Pokud soud posuzuje odpovědnost žalovaného za proplacení tří říjnových faktur roku 2014, pak je zřejmé, že všechny tři platby jsou navazující na předchozí platby v roce 2014 z hlediska časového sledu, výše a subjektu, kterému byly propláceny. Nelze dospět tedy k jinému závěru, že se jedná o „scénář“, který zde byl, a jak jej popsal finanční úřad za období roku 2014, do konce září roku 2014. Tedy žalobce, ač vlastně „zprostředkovatel“ platí pomocí žalovaného z ročních tržeb více než 10 % za zprostředkování osobám třetím ač to patří z 97 % k náplni jeho činnosti. Nutnost takových plateb se tedy soudu jeví jako krajně nepravděpodobná. I pokud by údajní zprostředkovatelé opravdu působili, pak ze shora citované situace by se nejednalo dle názoru soudu o účetní platby, a proto se žalovaný nechoval jako řádný hospodář.

32. K dobrým hospodářským výsledkům žalobce za dobu jednateleství žalovaného, jak tento tvrdí a snažil se prokázat, soud uvádí pouze tolik, že tyto mu neupírá, ale kdyby zbytečných „zprostředkovatelských“ faktur nebylo, tak hospodářské výsledky žalobce by byly znatelně vyšší.
33. Lze tedy opět říci, že žalovaný porušil právní povinnost jednatele řádně vykonávat hospodářskou činnost tím, že proplácel faktury, za kterými se neskrývala minimálně účelná zprostředkovatelská činnost, když tím došlo k úbytku finančních prostředků žalobce, který je v příčinné souvislosti s tímto zbytečným proplacením faktur. Tuto odpovědnost soud již posuzuje podle nové zákonné právní úpravy, tedy ZOK a OZ.
34. Žalovaný je tedy povinen k náhradě škody ve výši faktur, které byly ve společnosti F.E.Z.N. obchodní s.r.o. proplaceny.
35. Soud se dále věnoval námitce promlčení zažalovaného návrhu, jak ji žalovaný vznesl.
36. Podle § 387 odst. 1 obch. zák. právo se promlčí uplynutím promlčecí doby stanovené zákonem. Podle § 391 odst. 1 obch. zák. u práva vymahatelných u soudu začíná běžet promlčecí doba ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno u soudu, nestanoví-li tento zákon něco jiného. Podle § 393 obch. zák. u práv vzniklých z porušení povinnosti počíná promlčecí doba běžet dnem, kdy byla povinnost porušena, jestliže není pro promlčení některých těchto práv stanovena zvláštní úprava. Podle § 388 odst. 1 obch. zák. promlčením právo na plnění povinnosti druhé strany nezaniká, nemůže však být přiznáno nebo uznáno soudem, jestliže povinná osoba namítne promlčení po uplynutí promlčecí doby. Podle § 397 obch. zák., nestanoví-li zákon pro jednotlivá práva jinak, činí promlčecí doba 4 roky. Podle § 398 obch. zák. u práva na náhradu škody běží promlčecí doba ode dne, kdy se poškozený dozvěděl nebo mohl dozvědět o škodě a o tom, kdo je povinen k její náhradě; končí však uplynutím 10 let ode dne, kdy došlo k porušení povinnosti. Podle § 609 OZ, nebylo-li právo vykonáno v promlčecí lhůtě, promlčí se a dlužník není povinen plnit. Podle § 610 odst. 1 věta první OZ k promlčení soud přihlédne, jen namítne-li dlužník, že je právo promlčeno. Podle § 611 věta první OZ promlčují se všechna majetková práva s výjimkou případů stanovených zákonem. Podle § 619 odst. 1 OZ, jedná-li se o právo vymahatelné u orgánu veřejné moci, počne promlčecí lhůta běžet ode dne, kdy právo mohlo být uplatněno poprvé. Podle druhého odstavce tohoto ustanovení právo může být uplatněno poprvé, pokud se oprávněná osoba dozvěděla o okolnostech rozhodných pro počátek běhu promlčecí lhůty, a nebo kdy se o nich dozvědět měla a mohla. Podle § 620 odst. 1 OZ okolnosti rozhodné pro počátek běhu promlčecí lhůty u práva na náhradu škody, zahrnují-li vědomost o škodě a osobě povinné k její náhradě. To platí obdobně i pro odčinění újmy. Podle § 629 odst. 1 OZ promlčecí lhůta trvá 3 roky.
37. Soud se nejprve věnoval nárokům žalobce na náhradu škody v podobě uhrazených faktur za období roku 2011 až 2013. Zde je zřejmé, že poslední faktura ze dne 27. 12. 2013 na částku 1 727 555 Kč byla uhrazena dne 23. ledna 2014, když žaloba byla doručena soudu dne 16. 2. 2018. Za toto období je třeba promlčení posuzovat ve smyslu ust. § 3028 odst. 3 OZ dle staré právní úpravy, tedy obchodního zákoníku.
38. V tomto směru soud vychází zejména z ust. § 398 obch. zák., a to zejména z té části skutkové podstaty, kde je uvedeno, že počátek běhu promlčecí doby začne běžet tehdy, kdy se žalobce mohl dozvědět o škodě a o tom, kdo je povinen k její náhradě. Žalobce je právnickou osobou, to znamená, že tato se kvalifikovaným způsobem mohla o škodě dozvědět tehdy, kdy se o ní mohl dozvědět zejména její statutární orgán. Pokud měl škodu způsobit žalovaný jako jeden z jednatelů, pak vědomost o škodě žalobce počíná tehdy, kdy se o škodě mohl dozvědět druhý z jednatelů, tedy [REDACTED].
39. Tento jako jednatel měl povinnosti k žalobci zejména ve smyslu ust. § 134 a § 135 obchodního zákoníku. Tyto si, jak shora zjištěno, neplnil. Tedy nejenže nezajišťoval řádné vedení předepsané evidence a účetnictví, ale ani se na něj neinformoval a tedy ani jej nekontroloval, a to nejméně

do doby seznámení se s výsledky obou daňových kontrol. Kdyby tak činil, mohl se o pravidelně vystavovaných vysokých fakturách za zprostředkování dozvědět. Nelze dospět k závěru, že na neexistujícím zprostředkování a tedy jeho následném proplácení se mohl dozvědět až z výsledků finančních kontrol. Je tomu tak proto, že všechny proplácené faktury (kromě dvou zaslaných fyzickým osobám) jsou na vysoké částky a jsou pravidelně hrazeny zprostředkovateli přesto, že v podstatě jediným faktickým předmětem podnikání žalobce byla obchodní činnost. Druhý jednatel, tedy jistě krátce po vyúčtování prvních faktur by mohl zjistit, že žalobce vynakládá nemalé prostředky na něco, což nemá z jeho podnikatelského zaměření hospodářský důvod. Tedy [REDACTED] se mohl již v roce 2011 dozvědět o tom, že zde dochází ke zbytečným platbám.

40. Soud při tomto právním závěru vychází i z komentáře k obchodnímu zákoníku, třinácté vydání, 2010, str. 1061, nakladatelství BECK, kde k § 398 obch. zák. je mimo jiné uvedeno: „*Možnost dovědět se o škodě a škůdci se posuzuje ve vztahu k poškozenému, ale při respektování objektivního hlediska vycházejícího z požadavku, aby poškozený věnoval vzniku a rozsahu škody, jakož i zjištění škůdce náležitou pozornost.*“ Z výše uvedeného vyplývá, že žalobce prostřednictvím svého druhého jednatele náležitou pozornost možnému vzniku škody a zjištění škůdce nevěnoval. Dále soud k tomuto vychází z právní věty rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 39 Cdo 1667/2015, zejm. in fine: „*Za okamžik, kdy se právnícká osoba dozví o vzniku škody ve smyslu § 398 obch. zák. je třeba zásadně považovat okamžik, kdy se o vzniku škody dozví nebo mohla dozvědět osoba, která je oprávněna škodu vzniklou právnícké osobě uplatňovat. Nastane-li situace předvídatelná § 131 obch. zák. ve společnosti s jediným jednatelem nebo ve společnosti, kde se na vzniku škody podílejí všichni jednatele, započne běžet promlčecí doba okamžikem, kdy se o vzniku škody dozvěděl nebo mohl dozvědět společník oprávněný podat žalobu. To neplatí, bude-li takový společník současně jednatelem společnosti.*“ Z citovaného ustanovení nepřímo vyplývá, že jednatel společnosti s ručením omezeným se o škodě měl a mohl dozvědět rozhodně dříve, nežli společník, u kterého by tento okamžik zřejmě nastal až v souvislosti s pravidelnou valnou hromadou projednávající výsledky hospodaření běžného roku.
41. Protože se žalobce prostřednictvím druhého jednatele mohl o své újmě dozvědět již od roku 2011, která byla jasně vyčíslena v penězích (proplacená výše faktur), o tom kdo jí způsobil a kdo za ni odpovídá (žalovaný), mohl žalobce v zastoupení druhým jednatelem podat proti žalovanému žalobu na náhradu škody již v této době.
42. Protože poslední faktura za léta 2011 až 2013 byla proplacena 23. ledna 2014 a žaloba byla podána až 16. února 2018, tak od poslední platby do zahájení řízení uplynulo více nežli 4 roky, a proto je nárok na náhradu škody za toto období v podobě náhrady za proplacení shora citovaných faktur promlčen.
43. Jiná je situace u proplacených faktur za rok 2014. Zde soud vychází z nové právní úpravy, zejména z ust. § 620 odst. 1 OZ, neboť první faktura v roce 2014 byla zaslaná žalobci společností F.E.Z.N. obchodní s.r.o. až z 9. 4. 2014. Z citovaného ustanovení vyplývá, že počátek běhu promlčecí lhůty je vázán na vědomost poškozeného, tedy o škodě a škůdci, nikoliv na to, kdy se tento mohl dozvědět o škodě a škůdci.
44. O možné škodě, tedy neoprávněně vyplacených fakturách i za léta 2014 se žalobce prostřednictvím druhého jednatele dozvěděl až nejdříve 6. 2. 2016. Protože žaloba byla podána za necelé dva roky, tedy v tříleté promlčecí lhůtě, tak nárok žalobce na náhradu škody ve výši uhrazených faktur za rok 2014 není promlčen. V tomto směru soud poukazuje na komentář k § 620 občanského zákoníku v ASPI (on line verze), kde je uvedeno: „*Z § 620 odst. 1 a 2 vyplývá, že vědomost poškozeného o výši škody a o škůdci se nepředpokládá, ale musí být postaveno najisto, kdy tuto znalost poškozený získal. Neuplatní se tedy předpoklad, že běh promlčecí lhůty počíná dnem, kdy se poškozený o svém právu měl a mohl dovědět (§ 619 odst. 2). Ust. § 620 je lex specialis k § 619.*“

45. Nárok by ostatně nebyl promlčen ani v případě, že by věc byla posuzována podle promlčení upraveného v obch. zák. Podle tohoto zákona je promlčecí doba čtyřletá a od dubna 2014 do února 2018 neuplynuly čtyři léta.
46. Protože se žalobce mohl dozvědět o škodě spočívající v sankčním plnění pro finanční úřad (penále a úrok z prodlení za pozdní platby DPH a daně z příjmu právnických osob) až po zprávách o daňových kontrolách, konkrétně po vydání následných jednotlivých platebních výměrů, tak doba od jejich vydání do podání žaloby nemohla přesáhnout 3 roky a nárok v tomto směru taktéž není promlčen.
47. Pokud žalovaná strana se bránila žalobě v tom směru, že zde je na náhradě škody spoluvina druhého jednatele žalobce, tak soud odkazuje na solidární odpovědnost jednatelů dle ust. § 194 odst. 5 obch. zák., tedy pokud se jedná o přiznané nároky za roky 2011 až 2013. Žalobce si vybral dle § 293 obch. zák. jednoho ze solidárních dlužníků, kterým je žalovaný, a proto je tento povinen k jejich náhradě.
48. To samé platí pokud se týká nároků za období roku 2014, kde soud vychází z ust. § 2915 odst. 1 OZ, a § 1872 odst. 1 OZ.
49. Soud proto prvním výrokem vyhověl žalobě, pokud se jedná o náhradu za proplacené faktury společnosti F.E.Z.N. obchodní s.r.o. a [REDAKCE], které byly uplatněny a proplaceny v roce 2014, celkem ve výši 7 489 893,55 Kč a dále v náhradě za platby finančnímu úřadu v podobě penále za neodvedení DPH ve výši 753 379 Kč a za úroky z prodlení za pozdní úhradu DPH ve výši 725 914 Kč, dále za penále za neoprávněné snížení daně z příjmu právnických osob ve výši 704 444 Kč a úroky z prodlení za pozdní úhradu daně z příjmu právnických osob v celkové výši 1 252 746 Kč. Celkem takto soud přiznal žalobci proti žalovanému částku 10 928 376,55 Kč se zákonným úrokem z prodlení ode dne 11. 2. 2018 do zaplacení.
50. Druhým výrokem soud ve zbytku, tedy v částce 21 442 815,60 Kč s příslušenstvím žalobu pro promlčení zamítl.
51. Třetím výrokem soud přiznal více úspěšnému žalovanému proti méně úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení dle ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. Vzhledem k tomu, že úspěšnost žalovaného je cca dvoutřetinová, tak tento má nárok na jednu třetinu náhrady nákladů řízení.
52. Tyto náklady tvoří vesměs výdaje na advokáta, a to za 6,5 úkonů po 57 260 Kč, 7 režijních paušálů po 300 Kč, 4x cestovného osobním autem z Prahy do Českých Budějovic a zpět (celkem 300 km jedna cesta) ve výši 7 500 Kč a náhrady za ztrátu času za 32 půlhodin po 100 Kč, to vše zvýšené o DPH 21 %, již je advokát žalobce plátcem. Celkové náklady žalovaného tedy činí 466 201 Kč, když jedna třetina z toho je 155 400 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Českých Budějovicích.

České Budějovice 25. března 2019

JUDr. Jiří Neraď v. r.
samosoudce